

Postavení a výkon soudní moci je podle současných právních norem určován základním zákonem státu, tj. Ústavou České republiky (dále jen Ústava), Listinou základních práv a svobod (dále jen LZPS) a dalšími zákony a prováděcími předpisy z těchto základních norem odvozených. Systém samozřejmě obecně funguje, ovšem nová politická situace, vedoucí k jisté globalizaci vyžaduje provázanost na předpisy a zákony členských států Evropské unie, Rady Evropy a dalších mezinárodních organizací.

Hlavním problémem soudní moci počátku 90. let minulého století bylo vytrhnutí se z područí politické moci, udělat se nezávislou a naplnit to čemu se říká právní stát. Občané by se neměli obávat, že jdou k soudu, požádat o vyřešení svých sporných problémů, neboť v právním státě je toto jedním ze základních práv, a není to nic výjimečného, protože pouze soud má na základě ústavy řešit spory.

Jedním z vážných problémů soudní moci v 90. letech minulého století byla skutečnost, že ČR byl snad jediný stát na světě, jehož trestně právní instituce měly na rozhodnutí o vazbě pouhých dvacet čtyři hodin. Osobně jsem byl svědkem toho, že jsme zadrželi dva spolupachatele vloupání do 70 chat v rámci okresu, kde jsem pracoval a službu měl soudce, který řešil občanskoprávní spory. Správně oba spolupachatele vyslechl, a pak si mne předvolal a zeptal se mne na můj názor, zda je má dát do vazby. Já jsem mu odpověděl, že je nezávislý a ať rozhodne on sám, protože můj názor je totožný s názorem státního zástupce. Výsledkem bylo, že jednoho zadrženého propustil na svobodu a na druhého uvalil vazbu.